

Pomlad in sončni dnevi prebujajo naravo. Prihaja maj, čas, ko se ljubezni zavedamo bolj kakor v drugih mesecih. Ali ste se kdaj vprašali, zakaj si zaljubljenca šepetata? In – zakaj ljudje kričimo drug na drugega? Pravijo, da se srca tistih, ki sta sprta, oddaljita. Da bi se slišala, morata drug na drugega kričati. Bolj ko sta jezna, glasnejša morata biti, ker se vedno bolj oddaljujeta ...

Besede, izrečene v jezi, pustijo brazgotine. Drugega lahko zabodeš z nožem, tega izvlečeš, rana pa krvavi. Neštetokrat se lahko opravičiš, vendar brazgotina ostane. Rane, ki jih puščajo za seboj besede, so boleče in krvavijo, prav tako kakor telesne!

V življenju si zmotno predstavljamo, da so drugi odgovorni za naše vedenje in besede, ki jih uporabimo. Pojasnjujemo si: »Če bi se ona vedla drugače, bi bil tudi jaz lahko drugačen.« Ali pa: »Če ne bi tako govoril z menoj, bi se lahko jaz vedla drugače.« Globoko smo prepričani, da je za naše ravnanje odgovorna druga oseba in njeno ravnanje. Sami se velikokrat počutimo prizadete od drugih. Prizadenemo pa tudi sami sebe, ko se obsojamo, ponižujemo, razvrednotimo. Kako daleč smo v teh trenutkih od Jezusovega naročila »Ljubite drug drugega kakor sebe samega«!

Če kdo ne ravna v skladu z našim prepričanjem, pričakovanjem ali verovanjem, se na to odzovemo z žalitvijo, obsojanjem, poniževanjem, s sodbami. Če kdo dela kaj, kar nas vznemirja ali ujezi, si mislimo, da ga (jo) moramo grajati, opozoriti, naj se ne vede tako, kakor si želimo sami ali verjamemo, da je prav. Pri tem velikokrat ne izbiramo besed in drugega žalimo, prizadenemo. Prepričani smo, da imamo pravico do takšnega vedenja – saj se pred seboj opravičujemo s pojasnilom, da gre le za naš (ustrezni?) odziv na vedenje drugega:

»Tako ravnam, ker si ti 'nemogoč'!«

Vendar ni tako! Sami se odločimo in izbiramo svoje vedenje! Sami izberemo, kako se bomo odzvali na vedenje druge osebe. Nismo odgovorni za njeno vedenje, toda odgovarjamo za lastni odziv nanj. Ne verjamete? Sami se namreč odločimo, ali bomo na nesramnost odgovorili z nesramnostjo ali vljudnostjo. Sami izberemo jakost in višino glasu ter kako bomo to povedali. In sami izberemo besede, ki jih bomo uporabili.

Vzemimo, da zazvoni telefon, ravno ko se prepuščate užitku poslušanja glasbe. Ali je zvonjenje telefona odgovorno za to, ali boste dvignili slušalko ali ne? Ali je odgovoren tisti, ki je poklical vašo številko? In kdo bo »kriv« za vašo jezo, ko boste ugotovili, da je nekdo zavrtel napačno številko in ste vstali za nič? Komu gre pripisati, da ste morali prenehati poslušati glasbo? Boste to pripisali osebi, ki se je zmotila in s svojim klicem prekinila vaš počitek ob glasbi? Telefon bi lahko pustili zvoniti. Vendar ste mu dali prednost in se sami izpostavili posledicam ravnanja, ki ste ga izbrali: odločili ste se, da boste vstali in prekinili poslušanje glasbe. Nato pa ste se razjezili, ker telefonski klic ni bil namenjen vam! Nič drugače ne bi bilo, če bi vam v času, ko bi šli odgovoriti na telefonski klic, skipelo mleko. In na koga pravzaprav bi se morali jeziti v tem primeru – na telefon, na kličočega, na mleko, nase? Odgovor je zelo preprost. Naučiti se moramo, da nas vedno doletijo posledice našega ravnanja, tega pa izberemo sami in smo zanj tudi odgovorni.

Nevednost, nerazumevanje lastnega doživljanja in doživljanja drugega, nesposobnost obvladovanja in nadzorovanja lastnega vedenja in še marsikaj nas velikokrat zapeljejo, da ravnamo tako, da nam je potem hudo. V življenju se nam zgodijo različne stvari. Počutimo se prizadete, ranjene, ker tudi drugi ljudje okoli nas ravnajo prav tako, kakor ravnamo mi sami! Življenje prinese mnogo preizkušenj in bolečin: za seboj imamo lahko razpadlo družino, neštete prepire z zakoncem, v katerih smo bili hudo ranjeni (in smo tudi sami ranili!), spominjamo se in nas je lahko sram marsikatere besede ali vedenja. V službi nas zaničujejo, prijatelji nas prizadenejo, ker ne izpolnijo pričakovanj, otroci nas razočarajo ... In vendar – vsi v nekem trenutku ravnamo najbolje, kar zmoremo.

Spomnimo se, kako smo se sami odzivali na vse to.

Vedenje ljudi okoli nas in okoliščine so le priložnost, da se vedno znova srečamo sami s seboj. Pri tem spoznavamo, kako globoko še vedno živimo v svetu, katerega zakoni nas zapeljejo, in se hitro ujamemo v igro »oko za oko«, v igro rablja in žrtve. »Ker je on prizadel mene, mu imam pravico vrniti!« ali »Njegove besede so me globoko prizadele, vrnila mu bom na način, ki ga bo najbolj prizadel ...« ali »Če je ona prevarala mene, bom tudi jaz njo!«

Pri tem se lahko vprašamo, koliko že zmoremo ravnati po Jezusovem nauku. On nas je učil, naj delamo nasprotno od tistega, kar mislimo, da drugi pričakujejo od nas. Ali sodim ljudi okoli sebe? Ali sodim tudi samo sebe? Koliko lahko zaznavam, da se mi vse, kar dajem drugim – vrača? Ali zmorem biti ljubezniva do sodelavca, ki me je užalil? Ali mu lahko vljudno in mirno povem, da ne odobravam njegovega ravnanja? Ali zmorem biti iskrena in strpna do otrok? Ali vzrojam zaradi nepomembnih stvari, ker sem sama napeta, ker me v službi preganjajo roki ali sem zaskrbljena zaradi pomanjkanja denarja? Ali se zavedam, kaj vse vpliva na način, na katerega se odzivam? Ali se lahko sprijaznim s tem, da sem ravnal najbolje, kakor sem v tistih okoliščinah zmogel? Se zavedam, kaj čutim do druge osebe? Jo v trenutku, ko se jezim ali kričim nanjo, vidim kot brata? Ali želim v prihodnje v svojem ravnanju kaj spremeniti?

Zdaj verjetno že poznate odgovor na vprašanje, zakaj si zaljubljenca šepetata. Njuni srca sta si zelo blizu. Bolj ko sta zaljubljena, tiše in manj govorita, vedno manj in manj – dokler niso dovolj že pogledi. Osebi, ki se ljubita, ne potrebujeta besed. Povsem se razumeta brez besed. Le gledata se – in to je vse! Razmislite o tem. In ne pozabite: ne morete prevzemati odgovornosti za vedenje drugih. Sami pa vedno lahko pomagate svojemu srcu, da se približa drugemu. Sami lahko izberete ljubezen za izhodišče svojega vedenja. Vedenje drugega je lahko priložnost za vaše srce. No, kako vam gre?